

вечности, јер је Христово тело, васкрсло, бесмртно и ми га једемо ради тога да би се и ми обожили и у себи открили могућност за царство небеско, могућност да га примимо.

Неки су потпуно формализовали духовни живот, они би само да се причесте. Да, можеш се ти причестити, али од тога нећеш ништа добити, само ћеш нанети себи штету. И апостол Павле каже да многи изненадно умиру и многи оболевају, јер без расуђивања приступају светим Христовим Тајнама, не схватајући киме се причешћују. Ми се причешћујемо оним телом које је ходило по Јудеји, које је страдало на Крсту, оним телом које се вазнело на небо. Сједињујемо се са самим Христом и то није само симболично. Како се Божанска природа сједињује са људском у Христу, тако се у и хлебу којим се причешћујемо Божанство сједињује са хлебом.

Због тога, причешћујући се тим хлебом, ми се причешћујемо самим Христом. Ох, како само ми треба да стремимо томе!? Требали би да жудимо за тим сваки дан! Али стремећи ка Чаши, треба се трудити да је достојно примимо. Треба се загледати у своју душу, треба видети чиме смо ражалостили Бога, чиме смо занемарили, чиме смо нарушили његове заповести. Треба се из дубине раскајати, треба почети нови живот: уколико у себи видимо ма какво несавршенство, треба се одрећи себе, поступати са собом сурово, преломити себе, исправити грех у себи ради тога да би постали достојни. Треба се трудити да непрекидно добијамо свадбено рухо. Код

нас се, пак, то претворило у формалност и зато се ми у причешћу не само не сједињујемо са Богом, већ насупрот: овде на земљи се причешћујемо, али на небесима се не причешћујемо, јер се причешћујемо недостојно.

Стога наш духовни живот, како би смо рекли треба да иде у два правца: требамо се устремљивати ка Чаши Христовој, да се непрекидно причешћујемо светим Христовим Тајнама и у исто то време ни на тренутак не заборављати какви смо ми, да ни у ком погледу нисмо достојни причешћа и непрекидно се трудити око своје душе и њеном очишћењу од греха, колико нам је то могуће, да нам примање светих Христових Тајни не би било на штету, већ на корист, јер све што је у вези са Христом јесте дво-секли мач.

Ево узмимо на пример Свето Писмо. Оно нас може спасти, а може нас низвргнути још дубље у геену огњену. Уколико човек чита Свето Писмо, схвата речи у њему записане и почне да управља свој живот по њему, он се спасава. Уколико човек чита Свето Писмо, а не исправља свој живот онда му је чи-тање на осуду, и бива још строжије кажњаван, јер је знао, а није чинио. Боље да није ни знао.

Тако и Чаша Христова. Треба стремити ка њој, јер је она извор живота. Али стремећи треба се замислити о томе какви јој прилазимо. У супротном, уколико се као овнови будемо гурали да се причестимо, не расуђујући киме се причешћујемо, онда не само да нећемо имати користи, него ћемо и погубити своју душу. Амин.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ЧЕТРНАЕСТА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА

Сабор српских просветитеља и учитељаа

Сабор Печерских светих из даљних пештера

преп. Мојсије Мурин, преп. Сава Псковски

Мш. 22, 1 – 14, зач. 89; 2Кор. 1, 21 – 24; 2, 1 - 4. зч. 170.

iproшoјepеј Димитрије Смирнов **ЈЕВАНЂЕЉЕ О СВАДБЕНОЈ ГОЗБИ**

Ево данас Отац наш небески прави свадбену гозбу. Траје недељна литургија и господ све верујуће призива у њу, али не долазе сви – из разних разлога. Како и пише у Јеванђељу: „А они не маривши отидоше, овај у поље своје, а онај у трговину своју“, то јест, људи имају своје послове: неко има децу, неко унукe, неко мора да кречи кућу, некоме се фрижидер покварио. Господ све позива на свадбену гозбу, зове све у Царство Небеско и то не симболички, већ управо реално: у Храму је присутан живи Христос – и Духом и Телом.

Свако од нас, не само да може да чује то што нам Христос данас говори, не само што душом може осетити његову близину, већ се чак може коснути Христа, додирнути га. Можемо окусити његово пречисто тело и његову часну крв, то јест, сјединити се са Христом, и то не као она крвоточива жена која се дотакла краја одежди његових, већ имамо могућност читавог Христа примити у себе.

И ето, Христос зове, а не одазивају се сви. У Јеванђељу је речено: И када то чу цар онај, разгњеви се. Ово се у прошлости често дешавало. На пример у нашој земљи, не тако давно, било је више хиљада живих манастира, у свакој улици по два храма. Како је Москва била малена, а храмова стотину пута више него сада. Замислите само какв је то живот био! А сада је све то уклоњено. Један од разлога за то је што су се људи причешћивали једном годишње. Христос је позивао, а нико се није одазивао – значи никоме и није било потребно и Господ је све одузео. Исто се то десило са многим народима, када су занемарили Христа.

Данас ми имамо само споменике ранијех духовног живота. Остаци храмова стоје и сведоче да је овде некад постојао живот, а сада га нема. Многи говоре како је мало храмова, а уствари њих је увек онолико колико је оних који желе да се причешћују, који желе да иду за Христом. Ово је стога што сам Господ дарује тај дар, и када га чо-

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

век презре, Он га одузима. Тако је и речено: погуби крвнике оне и град њихов запали. И заиста, у овој катаклизми је погинуло тако много оних који су себе звали верујућим.

Али нису сви који су дошли обучени у свадбено рухо. Свадбено рухо добијамо на исповести. У храм долазимо од главе до пете замотани и покривени својим гресима, а Господ нас пита, често устима свештеника: „Какве грехове имаш на савести?“ А човек ћути или одговара нешто, уопште немајући никакав однос према исповести. У том случају човек не задобија свадбено рухо, а са исповести одлази исто онако прљав какав је и дошао. До очишћења не долази, јер нема покајања. Покајања, пак, нема, зато што човек не примећује да је сав блатњав; сматра да није ничим сагрешио. Неки чак и говоре тако: Нисам грешан. Може се рећи да онолико колико се човек навикао на своју прљаву одећу, утолико му се чини да је она чиста.

Уколико обучемо тамну кошуљу и носимо је две недеље – чиниће нам се да је чиста, али уколико је потопимо у посуду са прашком за прање, одмах ће се испоставити да је црна од прљавштине, премда се то и није примећивало. Тако и онај ко живи у гресима не примећује да је потпуно црн, да је сав у нечистоти. И да би учествовао у свадбеној гозби Оца Небеског, да би се сјединио са Христом Спаситељем, потребна му је друга одећа, а ову стару треба скинути, односно, треба се покајати.

Покајање јесте скидање греха са душе, а уколико се то не деси, и

човек се, без обзира на то што се није покајао, дрзне да се причести светим Христовим Тајнама, причешћује се себи на осуду и то је као да је уколњен из Цркве. Уместо да прими благодат Божју, он заправо хули на Христа, јер се дрзнуо да се причести у том стању, док се још није очистио од греха.

Сама жеља за причешћем јесте свештена жеља. Чак и то што је човек на свадбену гозбу пошао у нечистој одећи, још увек није грех, јер је стремљење за причешћем од Бога. Ђаво не може човеку да нашапће такву мисао, јер је то за ђавола неподношљиво. Насупрот томе, он милом или силом покушава да нас одврати од причешћа. Уколико то не може да учини под привидним изговором, онда на сваки начин покушава да устроји ствари тако да нас одведе што даље од причешћа. И увек треба имати на уму да оно или онај ко нас одводи од причешћа јесте замка или непосредни слуга ђавољи.

Нажалост, ми често, следећи за, како нам се чини, својим мислима (а уствари то су наговори самог сатане), под разним изговорима избегавамо да се причестимо. А Господ нас призива. Он говори: „Пијте од ње сви“, све, читав свет призван је ка чаши, ка сједињењу с Богом. А једини услови тога сједињења јесу (крштење) и покајање, јер смо ми сви пришли Богу са гресима.

А ипак, са нашим покајањем почиње ужасна забуна. Више од свега, она произилази из незнања. Човек се није исповедао никада у животу, нико га томе није учио. Шта заправо исповедати? Како

говорити? Шта је уопште неопходно? Обично човек покушава да светачно испуни, неко чак и пита, шта прво целивати: Крст или Јеванђеље? Али тачност се не састоји у томе шта ће се најпре целивати, или како приклонити главу, или како се прекрстити, већ у томе да се покајемо. Човек треба да пред Богом схвати да је недостојан учешћа у тој гозби. Свако ко улази у храм треба да у дубини душе схвати да је он на овом месту дошљак, убоги сиромашак кога су пронашли негде на раскршћу и пустили овде из милости.

Ето са каквим осећањем треба улазити у храм. И док стојимо у реду за добијање свадбеног руха, треба да посматрамо своју прљаву одећу. Уколико смо прошле недеље били на свадбеној гозби и дали су нам нову одећу, али од прошле недеље до сада поново смо је испрљали, јер нисмо имали другу, нисмо могли да је тако чисту сложимо у полицу, наставимо да се крећемо у старој, а затим да поново обучемо нову. На нас се непрекидно лепи грех, грешимо делом, речју и мишљу, сваким својим осећањем. Треба увидети ту прљавштину, треба се кајати над њом, треба се свим силама трудити да одећу коју овде добијамо, одећу наше душе, сачувамо чистом. Тада ће се наш живот постепено мењати, постајаћемо синови Божји. Од људи који ништа не знају, ништа не схватају, који су туђи Цркви, постепено ћемо постајати слуге Божје, деца Божја. Господ ће нас васпитавати, Господ ће нас учити, Господ ће нас очишћавати.

Извор нашег очишћења је Ча-

ша Христова. Однесите одавде Чашу Христову – и ово више неће бити храм, јер центар нашег духовног живота јесте иправо ова свештена служба – Литургија, Евхаристија, благодарење. Причешће – то је царство небеско. Када се Причешћујемо, узносимо се до Престола Божјег и седамо са десне стране Бога Оца. Неки говоре: ми ово не осећамо. Да, заиста не осећаш, зато што си мртав. Када човек изгуби свест, он је исто тако неосетљив – буди се, а већ је у болници, или лежи дома, или негде крај пута. Дакле без обзира да ли осећамо ово или не, то је чињеница духовног живота.

Наша безосећајност зависи од тога да ли смо свезани грехом, да ли су нам заслепљене духовне очи и духовне уши. Али по мери очишћења од греха непосредно видимо какве се страшне и узвишене ствари овде дешавају. Управо се стога у храму не сме разговарати, не треба да постоји ништа споредно, што би одвлачило нашу пажњу. Управо је стога потребно овде потпуно отворити душу, потпуно је ослободити од сваке животне бриге, јер је храм заиста небо, заиста царство небеско и друго не постоји. Царство небеско не значи да ми седамо на облаке и летимо по ваздуху – не, оно се налази овде, али је духовно и може се видети једино духовним очима. Стога је потребно отворити духовне очи, омити их од греха.

Господ је рекао: „Царство Божје унутра је у вама“. Свештени живот, спасење, бесмртност, вечност, откривају се већ овде, овог тренутка. Ми се присаједињујемо трпези